

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania G. B.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 2014 r., nr (...) w przedmiocie odmowy przeniesienia na inne miejsce służbowe, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2014 r.,

odrzuca odwołanie.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Rejonowego w W. G.B. wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 2014 r. „w sprawie nieuwzględnienia” jego wniosku z dnia 1 sierpnia 2013 r., uzupełnionego pismami z dnia 23 września 2013 r. i z dnia 16 kwietnia 2014 r., o przeniesienie na inne miejsce służbowe, to jest na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w R., Ł., M. lub S.. Jako podstawę odwołania wskazał art. 75 § 1, § 3 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.; dalej jako: „usp”) w związku z art. 8 ust. 2, art. 45, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.

Odwołujący się zarzucił naruszenie: 1. art. 75 § 1 i § 3 usp polegające na braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, tj. sytuacji rodzinnej, dochodowej, mieszkaniowej i życiowej wnioskodawcy; 2. art. 75 § 1 i § 3

usp polegające na błędnym ustaleniu, że brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe, tj. istnienia szczególnej i wyjątkowej sytuacji życiowej opisanej we wniosku z dnia 1 sierpnia 2013 r. i dalszych pismach; 3. art. 75 usp traktowanego jako przepis mający chronić nieograniczoną możliwość sprawowania przez sędziego jurysdykcji na danym terenie, polegające na braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, tj. sytuacji rodzinnej, dochodowej, mieszkaniowej i życiowej wnioskodawcy; 4. art. 6, art. 7, art. 8, art. 77 i art. 80 k.p.a. (ewentualnie art. 232 k.p.c., art. 217 § 1 k.p.c., art. 228 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c.) przez odstąpienie od wyjaśnienia wszelkich niezbędnych okoliczności mających na celu dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego, w tym: a) dotyczących sytuacji rodzinnej, życiowej i mieszkaniowej i jej wpływu także potencjalnego na ograniczenie lub uniemożliwienie sprawowania wnioskodawcy, jako sędziemu, jurysdykcji na danym obszarze; b) dotyczących ustalenia, ile etatów sędziowskich zwolniło się w okresie od 1 sierpnia 2013 r. w Sądzie Rejonowym w R. lub Sądzie Rejonowym w Ł., M. lub S. oraz ile może się zwolnić etatów do 1 września 2015 r., a także ilu sędziów złożyło wnioski lub jest zainteresowanych przeniesieniem do Sądu Rejonowego w W. lub pobliskich sądów, skutkujące błędnym ustaleniem, że brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe, tj. istnienia szczególnej i wyjątkowej sytuacji życiowej opisanej we wniosku z dnia 1 sierpnia 2013 r., a także istnienia wolnych etatów orzecznich we wnioskowanych sądach; 5. art. 10 § 1 i art. 73 § 1 k.p.a. (ewentualnie art. 217 § 1 k.p.c., art. 228 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.), przez niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu i tym samym arbitralne podjęcie decyzji o nieuwzględnieniu wniosku; 6. art. 107 § 1 k.p.a. w związku z art. 104 § 1 i § 2 k.p.a. (ewentualnie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.), przez niewskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, odstąpienie od sporządzenia jego obligatoryjnego uzasadnienia faktycznego i prawnego oraz pouczenia o trybie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia. Odwołujący się zarzucił ponadto, że zaskarżona decyzja narusza: 7. wolność człowieka i zasadę, zgodnie z którą ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie prawa dla

jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób - art. 31 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP; 8. prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego oraz do decydowania o swoim życiu osobistym - art. 47 Konstytucji RP; 9. wolność wyboru miejsca zamieszkania i pobytu - art. 52 ust. 1 Konstytucji RP; 10. wolność wyboru miejsca pracy - art. 65 ust. 1 Konstytucji RP; 11. prawo do uzyskania poparcia (nieutrudniania) działań zmierzających do uzyskania własnego mieszkania - art. 75 Konstytucji RP; 12. art. 10 ust. 1 i ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP; 13. art. 8 ust. 1 i ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., tj. prawa człowieka gwarantujące prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz swojego mieszkania oraz art. 2 ust. 1 Protokołu nr 4 do Konwencji, tj. prawo do swobodnego poruszania się (art. 2 ust. 1 Protokołu nr 4 do Konwencji).

Odwołujący się wniósł o: 1. uchylenie zaskarżonej decyzji i nakazanie Ministrowi Sprawiedliwości uwzględnienie wniosku przez przeniesienie wnioskodawcy na inne miejsce służbowe w jednym z proponowanych sądów, ewentualnie, w sytuacji gdyby uzasadniała to aktualna sytuacja kadrowa, z kilkumiesięcznym wyprzedzeniem tj. z dniem 1 września 2014 r., 1 stycznia 2015 r., 1 lipca 2015 r. lub 1 września 2015 r.; 2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Ministrowi Sprawiedliwości do ponownego rozpoznania; 3. ewentualnie przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego; 4. zwrócenie się do Ministra Sprawiedliwości o nadesłanie jego akt osobowych; 5. zwrócenie się do Ministra Sprawiedliwości o wskazanie, ile etatów sędziowskich zwolniło się w okresie od 1 sierpnia 2013 r. we wnioskowanych Sądach oraz ile może zwolnić się etatów we wskazanych sądach do 1 września 2015 r., celem ustalenia, czy były możliwości organizacyjne, aby uwzględnić wniosek o przeniesienie.

W obszernym uzasadnieniu odwołujący się wskazał między innymi, że z literalnego brzmienia art. 75 § 1, § 3 i § 4 usp wynika, że od wskazanej decyzji nie przysługuje odwołanie, jednak stosując *analogiae legis* należy przyjąć, że istnieje możliwość zaskarżenia decyzji Ministra Sprawiedliwości. Takie stanowisko przyjął, jego zdaniem, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały pełnego składu Sądu

Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. – OSNKW 2014/4/31. Ponadto analiza art. 75 § 4 usp dokonana w płaszczyźnie norm konstytucyjnych gwarantujących: prawo do sądu (art. 45 ust. 1), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78) i dwuinstancyjność postępowania sądowego (art. 176 ust. 1) wskazuje, iż przysługuje odwołanie od negatywnej decyzji Ministra Sprawiedliwości wydanej na skutek rozpoznania wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe. Odwołujący jako argument za dopuszczalnością odwołania się od przedmiotowej decyzji wskazał na stanowisko zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., SNO 59/03 – LEX nr 470255.

W przypadku niepodzielenia przez Sąd Najwyższy stanowiska przedstawionego w odwołaniu, odwołujący się wniósł o przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu dwóch pytań prawnych dotyczących zgodności: 1) art. 75 § 4 usp z art. 45, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w którym nie przewiduje on możliwości złożenia odwołania od negatywnej decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe; 2) art. 75 § 1, § 3 i § 4 usp z art. 31 ust. 1 i ust. 3, art. 47, art. 52 ust. 1, art. 65 ust. 1 i art. 75 Konstytucji RP w zakresie, w którym nie wskazuje przesłanek, jakimi powinien kierować się Minister Sprawiedliwości rozpoznając wniosek sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe.

Minister Sprawiedliwości wniósł o odrzucenie odwołania, podnosząc między innymi, że sędzia G. B. nieprawidłowo oznaczył datę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Pismo z dnia 28 kwietnia 2014 r. stanowiło jedynie informację, że wniosek o przeniesienie nie został uwzględniony. Było ono podpisane przez osobę upoważnioną do podpisywania tego typu korespondencji, natomiast decyzję o nieuwzględnieniu wniosku podjął – z upoważnienia Ministra – W. H., Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości w dniu 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu. Kwestia dopuszczalności odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości odmawiającej

uwzględnienia wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe, była przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w postanowieniach z dnia 26 listopada 2012 r., III PZ 13/12; z dnia 20 marca 2013 r., III KRS 139/13 oraz w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 214/13 także dotyczących sędziego Sądu Rejonowego w W. G.B. . Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę argumentację przedstawioną w powołanych wyżej orzeczeniach w pełni aprobuje. W szczególności w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 214/13, Sąd Najwyższy – przyjmując niedopuszczalność odwołania w sprawie takiej jak niniejsza – stwierdził, że stosownie do przepisu art. 75 § 4 usp odwołanie przewidziane jest tylko od decyzji o przeniesieniu sędziego do innego sądu w trybie art. 75 § 2 pkt 1 i 2 usp tj. w przypadkach: 1) zniesienia stanowiska wywołanego zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu; 2) niedopuszczalności zajmowania stanowiska sędziego w danym sądzie wskutek zawarcia między sędziami związku małżeńskiego albo powstania powinowactwa, o którym mowa w art. 6. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się również, że przepis art. 75 § 4 usp, w zakresie nieprzewidującym możliwości wniesienia przez stronę odwołania od orzeczenia sądu dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji, jest sprzeczny z przepisami art. 45, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP. W takim przypadku Sąd Najwyższy odmawia zastosowania niekonstytucyjnego w tym zakresie przepisu art. 75 § 4 usp, a powstałą w ten sposób lukę w prawie można usunąć sięgając bezpośrednio do postanowień Konstytucji i przyjmując je za podstawę prawną rozstrzygnięcia. Między innymi na tej podstawie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2003 r., SNO 59/03 – LEX nr 470255 (powołanym w odwołaniu), stwierdził, że od orzeczenia sądu dyscyplinarnego w przedmiocie przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, ze względu na powagę stanowiska, wydanego na podstawie art. 75 § 2 pkt 3 usp przysługuje odwołanie. Prawo sędziego do odwołania się od decyzji Ministra Sprawiedliwości do Sądu Najwyższego przysługuje tylko w przypadku przeniesienia na inne miejsce służbowe bez zgody tego sędziego, nie zaś z inicjatywy tego sędziego i na jego wniosek (w razie nieuwzględnienia tego wniosku), zaś wyprowadzenie prawa

odwołania do Sądu Najwyższego od przeniesienia dyscyplinarnego (art. 75 § 2 pkt 4 usp) wynika z konstytucyjnego standardu prawa do sądu.

Nie znajduje uzasadnienia przyjmowanie takiego prawa w przypadku inicjatywy przeniesienia służbowego pochodzącej od samego sędziego w sytuacji, gdy żądanie przeniesienia nie uzyskało akceptacji Ministra Sprawiedliwości. Zgoda sędziego na powołanie go do pełnienia tej służby skutkuje konsekwencjami poddania się reżimowi ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych i brak jest aksjologicznych podstaw do wyinterpretowania prawa sędziego do odwołania się do Sądu Najwyższego od odmowy uwzględnienia wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe, skoro ustawodawca takiego odwołania nie przewidział. Za trafnością powyższego stanowiska dodatkowo przemawia orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, w którym podkreśla się, że szczególna regulacja dotycząca stabilizacji stanowiska sędziego nie ma na celu ochrony jego interesu osobistego, ale służy zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania władzy sądowniczej dla właściwej realizacji przysługującego każdemu prawa do rozpatrzenia jego sprawy w sposób sprawiedliwy, jawny i bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, OTK–A 2005 nr 10, poz. 111; z dnia 15 stycznia 2009 r., K 45/07, OTK–A 2009 nr 1, poz. 2 i z dnia 8 maja 2012 r., K 7/10, OTK–A 2012 nr 5, poz. 48). Skarżący w odwołaniu zmierza do zakwestionowania tego uregulowania ze względu na wskazane w uzasadnieniu przepisy Konstytucji RP oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, tym samym konstruując nową normę prawną, określającą uprawnienie sędziego do zaskarżenia do Sądu Najwyższego wszystkich wymienionych w przepisie art. 75 usp rodzajów decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe. W wyroku z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 214/13, Sąd Najwyższy – rozpatrując powyżej przedstawione twierdzenia skarżącego uznał, że nie jest możliwa rekonstrukcja normy prawnej umożliwiającej odwołanie się od decyzji odmawiającej owego przeniesienia na wniosek sędziego, ze względu na przepis art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Z przepisu tego nie da się wyprowadzić, na zasadzie bezpośredniego stosowania, normy prawnej, która statuowałaby właściwość Sądu Najwyższego do rozpatrywania odwołań od

określonych decyzji Ministra Sprawiedliwości. Sąd Najwyższy sprawuje bowiem nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP) oraz wykonuje inne czynności określone w Konstytucji i ustawach (art. 183 ust. 2 Konstytucji RP). Konstytucja RP przekazała więc ustawodawcy - w ramach ustaw - określenie czynności Sądu Najwyższego, które może on podejmować w stosunku do podmiotów innych niż sądy powszechne i wojskowe. Z obowiązującego porządku prawnego obejmującego w pierwszym rzędzie Konstytucję, a w obrębie ustaw - ustawę o Sądzie Najwyższym oraz usp nie wynika zaś kompetencja Sądu Najwyższego do rozpatrywania odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe na jego wniosek. Powyższej konstatacji nie zmienia również powołana przez skarżącego regulacja art. 78 Konstytucji RP, ustanawiająca prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Wypada zauważyć, że statuując w art. 78 Konstytucji RP zasadę zaskarżalności orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, ustawodawca konstytucyjny zastrzegł możliwość wprowadzenia w drodze ustawy wyjątków od tej reguły oraz upoważnił ustawodawcę zwykłego do określenia trybu zaskarzania tychże orzeczeń i decyzji. Takim odstępstwem od powyższej zasady zaskarżalności orzeczeń i decyzji jest art. 75 usp w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia do Sądu Najwyższego odmownej decyzji Ministra Sprawiedliwości w sprawie przeniesienia sędziego - na jego wniosek - do innego sądu. Trafności tezy o niedopuszczalności odwołania od tej treści decyzji Ministra Sprawiedliwości do Sądu Najwyższego nie podważa także zawarta w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP zasada co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego. Zgodnie z prezentowanym w tym zakresie stanowiskiem judykatury i doktryny (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 grudnia 1998 r., K 41/97, OTK 1998 Nr 7, poz. 117, Przegląd Sejmowy 1999 nr 1, s. 184, z glosą B. Wierzbowskiego; Przegląd Sejmowy 2000 nr 1, s. 205, z glosą A. Wróbla; z dnia 13 lipca 2004 r., P 20/03, OTK-A 2004 Nr 7, poz. 64; z dnia 12 września 2006 r., SK 21/05, OTK-A 2006 Nr 8, poz. 103; z dnia 20 września 2006 r., SK 63/05, OTK-A 2006 Nr 8, poz. 108 i z dnia 31 marca 2009 r., SK 19/08, Dz. U. Nr 58, poz. 486; OTK-A 2009 Nr 3, poz. 29 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2006 r., III PO 1/06, OSNP 2007 nr 9-

10, poz. 147 i uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05, OSNP 2006 nr 21-22, poz. 341; Przegląd Sądowy 2008 nr 9, s. 129, z głosą G. Rząsy i B. Błońskiej), zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego dotyczy jedynie spraw przekazanych na mocy ustaw do właściwości sądów, czyli spraw rozpoznawanych „od początku do końca” przez sądy.

Powołana przez skarżącego w odwołaniu uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. dotyczyła innej – niż rozpatrywana sprawa – kwestii możliwości zastąpienia Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza lub podsekretarza stanu w podjęciu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, wydanej na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 usp. W ocenie Sądu Najwyższego akt przeniesienia sędziego bez jego zgody przez Ministra Sprawiedliwości nie może być kwalifikowany jako jedna z form działania administracji publicznej, do których zalicza się decyzję administracyjną, będącą jednostronnym ustaleniem organu administracji publicznej o wiążących dla jednostki (i organu) konsekwencjach normy prawa administracyjnego. Minister Sprawiedliwości, przenosząc sędziego do innego sądu i zmieniając zakres władzy sądowniczej przyznanej mu aktem nominacyjnym Prezydenta, nie rozstrzyga sprawy administracyjnej i nie działa w płaszczyźnie administracyjnoprawnej, lecz w sferze prawa konstytucyjnego, regulującego zrębowe warunki dopuszczalności przeniesienia sędziego (art. 180 ust. 2 i 5 Konstytucji), oraz prawa ustrojowego, które precyzuje materię konstytucyjną i wskazuje Ministra Sprawiedliwości jako dysponenta kompetencji osadzonej w art. 180 ust. 5 Konstytucji. Akt ten ma swoisty charakter; jest podejmowany w ramach segmentu władzy wykonawczej, ale jego władcze skutki sytuują się w sferze tzw. jądra kompetencyjnego władzy sądowniczej; chodzi więc o specyficzne działanie międzygałęziowe (między gałęziami podzielonej władzy państwowej), dochodzące do skutku pomiędzy pionami władzy w modelu jej konstytucyjnego trójpodziału i równowagi (art. 10 Konstytucji). Miejsce służbowe - konstrukcyjny element statusu sędziego - jest jednym z głównych czynników kształtujących zasadę niezawisłości, nieusuwalności i nieprzenoszalności sędziów. W związku z tym, że jest ono ściśle powiązane z władzą sądowniczą, musi - zgodnie z art. 10 i 173 Konstytucji - pozostawać poza wpływem władzy wykonawczej i jakkolwiek prawodawca czyni w tym zakresie

pewne wyjątki, to zawsze ma na względzie istotne argumenty ustrojowe. Taki wyjątek ustanawia art. 179 Konstytucji, przewidujący, że sędziowie są powoływani do pełnienia urzędu przez Prezydenta Rzeczypospolitej, a więc organ władzy wykonawczej (art. 10 ust. 2 Konstytucji). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 55 § 3 usp, zgodnie z którym powołując do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim, Prezydent wyznacza także miejsce służbowe (siedzibę) sędziego.

Stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu z dnia 14 listopada 2007 r., BSA I-4110-5/07, kwalifikujące delegowanie sędziego za jego zgodą na podstawie art. 77 § 1 usp jako akt organizacyjny i porządkowy, mieszczący się w sferze administrowania sprawami sądownictwa, jest odmienny od przeniesienia bez zgody sędziego. Podstawowym argumentem Sądu Najwyższego leżącym u podłoża wymienionej uchwały było stwierdzenie, że z inicjatywą czasowej zmiany miejsca służbowego występuje sędzia, natomiast Minister Sprawiedliwości jedynie "dopełnia" jego wolę i działanie, oraz to, że sytuacja ta nie wywołuje zagrożeń z punktu widzenia zasady niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Jest oczywiste, że żaden z tych argumentów nie jest adekwatny w przypadku, w którym przeniesienie sędziego ma charakter trwały, następuje bez jego woli, a nierzadko przy wyraźnym sprzeciwie.

Z przedstawionych uchwał nie można, jak chce tego skarżący, wyprowadzić wniosku o „wykreowaniu” nowego, nieznanego ustawie środka odwoławczego do Sądu Najwyższego od decyzji takich, jak zaskarżona przez sędziego Sądu Rejonowego w W. G.M. decyzja Ministra Sprawiedliwości odmawiająca uwzględnienia jego wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe. Inny jest bowiem rygor spraw dotyczących przeniesienia sędziego bez jego zgody na inne miejsce służbowe (w których niewątpliwie przysługuje odwołanie do Sądu), a inny jest wymiar spraw dotyczących nieuwzględnienia wniosku dotyczącego przeniesienia sędziego do sądu w innym mieście. Podejmując decyzję dotyczącą ubiegania się o stanowisko sędziego w określonym sądzie kandydat na stanowisko sędziego powinien rozważyć, czy sprawowanie urzędu sędziego w miejscu odległym od jego dotychczasowego miejsca zamieszkania będzie dla niego korzystne oraz czy podoła on wyzwaniom z tym związanym przez okres wielu lat, a może nawet przez dalszą część zawodowego życia. Przeniesienie sędziego na

jego wniosek do sądu w innym mieście wymaga natomiast rozważenia przez Ministra Sprawiedliwości nie tylko sytuacji życiowej i rodzinnej sędziego, ale również sytuacji kadrowej i organizacyjnej w sądzie dotychczasowej pracy sędziego, a także w sądzie, w którym sędzia chciałby wykonywać swoje czynności zawodowe. Kwestia ta została pozostawiona do oceny Ministrowi Sprawiedliwości. Również fakultatywny charakter takiej decyzji nie uzasadnia kognicji Sądu Najwyższego do rozpoznawania odwołań w takich sprawach.

Z powyżej przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.